

съблазнителното видение. Следъ това отново му прилоше, челото му клюмна надъ гърдитъ . . .

Царьтъ се спусна, налѣ чаша вино, поднесе я къмъ устата му. Войводата сръбна нѣколко глътки, следъ това дигна очи, видѣ кой държи чашата и внезапно обзетъ отъ умраза и отвращение, блъсна ржката на Борила, разлѣ виното, скочи на нозе.

Сърдцето му избухна.

— Какво искашъ отъ мене? — извика той жълтъ, цѣлъ разтресенъ въ ядни трѣпки, съ изопнато въ отчаяно напрежение лице. — Защо ме викашъ при себе си? Не ти ли стига гдето ме държишъ вече единадесетъ месеца въ тъмницитѣ си, какво искашъ повече? Ако ти е нужна главата ми — ето, всѣкога съмъ билъ готовъ!

— Успокой се, успокой се . . . — каза кротко Бориль. — Ти не ме разбирашъ още. Азъ не ти желая злото. Напротивъ. Казахъ ти, искамъ да се разберемъ съ добро..

— Какъ можемъ да се разберемъ съ тебе? Можешъ ли да върнешъ живота на Калояна? Не можешъ. Е тогава..

Лицето на царя се сгърчи при споменаването на покойния. Облакъ засѣни приятната му усмивка, гласътъ му трепна въ зле прикрита злоба, хладенъ, пълненъ съ заплаха.

— Нека оставимъ мъртвитѣ да почиватъ въ миръ, Радуле. Не е сега нито време, нито мѣсто, да споменаваме името имъ . . . Азъ искамъ да говоря съ тебе по други нѣща. Слушай . . . — и той се отдърпна малко назадъ, за да види какво впечатление ще направятъ думитѣ му на войводата.

— Отъ утре ти си простостраторъ на цѣлата ми конница и великъ войвода. Коца ще вземе Бдинската прония.

Радулъ го изгледа презъ премрежени мигли, горчи вина цѣвна на устнитѣ му.

— Въ замѣна на това, какво искашъ?

— Нищо.

Войводата се изсмѣ.

— Нищо? — той отиде къмъ подноса, отчупи си парче хлѣбъ, посоли го, почна да яде на лакоми, едри късове. Пи отъ виното дълго и жадно.